

ရှုမဝ
စီစဉ်သည်
အသစ်စက်စက် လုံးချင်းဝတ္ထု
ကျွန်မ
အလင်းမဲ့ည

အခန်း(၁)

လုံမ

အလင်းမဲ့ည

အခန်း(၁)

“နာမည် က”

“ခွင်း”

“တစ်လုံးတည်းလား”

“အနှောင်အဖွဲ့အတွယ်အတာမရှိဘူးဆိုတဲ့ သင်္ကေတပါ”

ဦးဉာဏ်က စကားအပိုအလိုမပြောမိစေနှင့်ဟု သေချာမှာ ထားပေမယ့်

တင်းကျပ်နေ သော ရင်ဘက်ကြီး အသက်ရှူလိုရအောင် အထွန့်တက်မိသည်။

မျက်ခုံးနှစ် ခု ထိစပ်အောင် မျက်မှောင့်ကြုတ်လိုက်တဲ့ ဒေါ်မြနန္ဒာက ဆေးရောင်

တင် ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကွေးကျအောင် မှဲလိုက်၏ ။

အနားမှာ သူ့လိုပဲ ဇူးနှစ် ဖက်ထောက်ထိုင်နေတဲ့ ဦးဉာဏ်က မသိမသာ

သူ့ပခုံးစွန်းကို တိုက်ပြီး သတိပေးသည်။

“မြနန္ဒာစံအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး ရမယ်ထင်လို့ သူ့ကိုခေါ်လာတာလဲ

ဦးဉာဏ်”

သူ့ကိုမမေးတော့ဘဲ စကားမြှားဦးက ဦးဉာဏ်ဘက်ကို ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

ဦးဉာဏ် အဖြေတို့က တုန်တုန်ယင်ယင်။

“ဒီဒီလိုပါ မြကလေး။ ဦးဉာဏ်က အသက်ကြီးပြီဆိုတော့

ဦးဉာဏ်မောင်းတဲ့ကားကို စီးရမှာ မြကလေးတို့ စိတ်တိုင်းကျမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ။

အမြဲတမ်း :တုံ့နေလေးကန်နေ တာ။ ဦးဉာဏ်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမရဘူး။

အဲဒါကြောင့် ရွာမှာ သူ့အဖေဆုံးသွားလို့ စိတ်လေနေတဲ့ ဦးဉာဏ်ရဲ့ တူလေးကို
ခေါ်လာခဲ့တာပါ။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် သူ့ကို ကားမောင်း သင်ပေးပြီး ဦးဉာဏ်နေရာမှာ
အစားထိုးစေချင်ပါတယ်။ ဦးဉာဏ်ကိုတော့ ခြံစောင့်နေရာမှာ တာဝန်ပေးပါကွယ်”

ဦးဉာဏ်အရှည်ကြီးရှင်းပြပြီးချိန်မှာ စူးစိန်းလက်တောက်နေတဲ့
ဒေါ်မြနန္ဒာမျက်ဝန်း တို့က သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကို ခြုံငုံသုံးသပ်နေသည်။

“အသက်က”

“ဆယ့်ကိုးနှစ် ”

“အတန်းပညာ”

တစ်ခွန်းချင်းမေးနေတာ စိမ်းပြတ်သည်။

အဆင့်အတန်းခွဲခြားလိုခြင်းဆိုတာ အပေါ်အောက်ထိုင်နေရကတည်းက
သိသာနေ ပေမယ့် ခန္ဓာတစ်ခုလုံး သေးငယ်ကျုံ့ ဝင်အောင် ကြည့်နေတဲ့
မျက်ဝန်းတစ်စုံကိုတော့ အားဖြိုငကာ ရင်ဆိုင်ကြည့်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် ...

“ဆယ်တန်းဖြေရမယ့်နှစ် မှာ အဖေကျန်းမာရေး မကောင်းလို့
ကျောင်းထွက်လိုက်ပါ တယ်”

“ဘာအလုပ်လုပ်ဖူးလဲ”

“ဟို သူက”

“ဦးဉာဏ်ကို ကျွန်မမေးနေတာမဟုတ်ဘူး။ သူဖြေလိမ့်မယ်”

“ရွာမှာ ရှိတဲ့ အလုပ်ကြမ်းမှန်သမျှ ကျွန်တော် အကုန်လုပ်ဖူးပါတယ်။ ပိုက်ချ၊
ငါးဖမ်း၊ ကုန်ထမ်း၊ အိမ်သာကျင်းတူတာကအစ”

“ရပြီ၊ ဒီကားမောင်းတဲ့အလုပ်ကိုရော မင်းဝါသနာပါရဲ့ လား”

“ကျွန်တော် ကြိုး စားမှာ ပါ ။ ဆန္ဒနဲ့ဘဝ တစ်ထပ်တည်းမကျတဲ့ဘဝမှာ

ကျင်လည်ခဲ့ရတာပဲ”

ဟွန်ခန့် မျက်နှာကိုမော့ကာ မဲ့လိုက်ခြင်းက လှောင်ပြောင်လိုခြင်းလား။

အထင်သေး ရှုတ်ချလိုခြင်းလား။

ဝေခွဲဖို့လည်း သူမကြိုး စားချင်ပါ။

ရင်ထဲမှာ အနာတရသေးသေးလေးမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

“ဦးဉာဏ် သူ့ကို ကားမောင်းသင်ပေးလိုက် ပါ။ လိုင်စင်ရတာနဲ့ ဦးဉာဏ် အနားယူလိုရ တယ်။ နေဖို့ ကတော့ ဦးဉာဏ်နဲ့အတူတူ နောက်ဖေးတန်းလျားမှာ ပဲ ထားလိုက်ပါ။ အရေး ကြီး တာက မြနန္ဒာစံအိမ်ကြီးရဲ့ စည်းကမ်းတွေ ကို သူသိအောင် နားလည်အောင် လိုက်နာတတ် အောင် ဦးဉာဏ် သင်ပေးနိုင်ရမယ်။ အပြစ်တစ်ကြိမ်ကျူး လွန်မိရင် လစာထဲက သုံးပုံတစ်ပုံ ငွေကြေးဖြတ်မယ်။ သုံးကြိမ်ဆိုရင် အလုပ်ထုတ်မယ်။ အဲ အပြစ်ကင်းရင်တော့ အပိုဆု ဘောက်ဆူးရမှာ ပေါ့။ နားလည်တယ်နော်။ မင်းသွားလို့ရပြီ။ ဦးဉာဏ်ခဏနေခဲ့”

မော့မကြည့်ဘဲ နောက်ခြေသုံးလှမ်းဆုတ်ပြီးမှ မြနန္ဒာစံအိမ်ကြီးထဲက သူထွက်ခဲ့ရ သည်။

ကိုယ်နေရမယ့် နောက်ဖေးအလုပ်သမား တန်းလျားကို ရောက်အောင် ခြေလှမ်းကျကြီးတွေ နှင့် သူလှမ်းလာခဲ့သည်။

တန်းလျားလေးရဲ့ ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ မြုန်းခနဲ ထိုင်ချလိုက်ရင်း မြနန္ဒာစံအိမ်ကြီးရဲ့ ကျောပြင်ကို နာကြည်းစွာ ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်ပစ်လိုက်၏ ။

ဘာကြောင့် ဒီအိမ်ကြီးက သူနှင့် မသက်ဆိုင်ရတာ လဲ။

“မင်းအမေရင်းရှိတဲ့နေရာကို မင်းကို ဦးဉာဏ်ခေါ်သွားမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်နဲ့ ဒီအမေ ဟာ မင်းနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘူးလို့ မင်းအောက်မေ့ထားရမယ် လူလေး”

“ဘာကြောင့် လဲ ဦးဉာဏ်”

“တစ်နေ့နေ့တော့ ဒီအကြောင်းတွေ ကို ဦးဉာဏ်မင်းကို ပြောပြဖို့ စဉ်းစားထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုချိန်မှာ မင်းသိထားရမှာ က မင်းဟာ မင်းအမေ မုန်းဆီးရွံ့ရှာစက်ဆုပ်နေတဲ့ မင်း အဖေရဲ့ သား တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့တယ်”

“ဒါဆိုရင် အဖေ တစ်ယောက် တည်း မွေးလို့ရခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော် က အမေ ရဲ့ အသွေးအသားတွေ နဲ့လည်း တည်ဆောက်ခဲ့တာပဲလေ။ လူ ဖြစ်လာမှ အစွန့်ပစ်ခံရတာ တရားသလား။ ရင်သွေး တစ်ယောက် အနေနဲ့ သူ ချစ်နေသင့်တာပေါ့ ဦးဉာဏ်”

“မချစ်လို့ဘဲ မွေးပြီးပြီးချင်း ရက်သားလေးနဲ့ မင်းကိုထားရစ်ခဲ့တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့ လူလေး ရယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ ဂဗနဏ ဦးဉာဏ်သိရတဲ့အထဲမှာ မင်းအမေ မင်းကို ချစ်နေလား မချစ်နေလားဆိုတာတော့ ဦးဉာဏ် သေချာမသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းအဖေကို မုန်းတဲ့ အမုန်း တွေ မင်းအပေါ် ကျိန်စာသင့်ခဲ့တာ ကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းအမေပိုင်ဆိုင်တဲ့ မြနန္ဒာ စံအိမ်ကြီးကို မင်းရောက်တဲ့အခါ မင်းဟာ ဒေါ်မြနန္ဒာရဲ့ သား တစ်ယောက် အဖြစ် အသိပေးလို့ မရဘူး။။။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တခြားအကြောင်းအရာတွေ လည်း ရှိနေသေးတယ်”

“ဘာလဲ ဦးဉာဏ်”

သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး လေးပင်သွားတဲ့ဦးဉာဏ်စကားအဆက်ကို သူစိတ်မရှည်။

စိတ်လောကြီးစွာ စကားဖြတ်မေးတော့ သွေးမတော်

သားမစပ်ပေမယ့်သံယောဇဉ်ကြီး စွာ သူ့ခေါင်းလေးကို ဦးဉာဏ် ဖွဖွပွတ်သပ်နေသည်။

“မြနန္ဒာမှာ မင်းနဲ့ မတိမ်းမယိမ်းအရွယ် သားသမီးနှစ် ယောက် ရှိတယ်”

“ဗျာ မေ မေမေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာလား”

“ဆိုပါတော့ မင်းနဲ့ မင်းအဖေကို စိတ်နာနာနဲ့ ဥပေက္ခာပြုပြီး မြနန္ဒာစံအိမ်ကို သူပြန် ဂျောက်လာတဲ့အချိန်မှာ သူ့အစ်မ မြမာလာမှာ ယုယဆိုတဲ့ သမီးလေး မွေးပြီး

ဆုံးသွားရှာ တယ်။ သားကြီး ပိုက်ထွေးနဲ့ မြဲမာလာ ယောက်ျား မောင်အုပ်စိုးတို့အပြင် ရက်သားအရွယ် ယုယဆိုတဲ့ သမီးလေးတို့ဟာ သနားစဖွယ် ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့ကွယ် ။ အဲဒီ အချိန်မှာ မင်းကို နို့ မတိုက်ရဘဲ မြဲနန္ဒာနို့ရည်တွေ က တစ်မိမိထွက်နေရာတယ်။ နောက်တော့ တအဲအဲ အငိုမတိတ်တဲ့ ယုယလေးကို မြဲနန္ဒာက နို့ချိုတိုက်ကျွေးပြီး ပြုစုယုယခဲ့တယ်။ ယုယဆိုတဲ့ နာ မည် လေးကိုလည်း မြဲနန္ဒာပဲ ချစ်စနိုးခေါ်ခဲ့တာ”

အမေ့နို့ကို စိုခွင့်မရခဲ့ဘဲ သူ့ထက် ထိုအချိန်ကတည်းက ယုယဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ကံကောင်းခဲ့တာပေါ့။

မနာလိုစိတ်နှင့် မမြင်ဖူးသေးတဲ့ ထိုကောင်မလေးကို မုန်းတီးမိသည်။

ကောင်မလေးရဲ့ အစ်ကို ဖြစ်တဲ့ ပိုက်ထွေးဆိုတဲ့ ကောင်လေးလည်း မေမေမေတ္တာရိပ် အောက်မှာ နွေးထွေးလုံခြုံစွာ နေခဲ့ရမည် ပေါ့။

ခွင်းဆိုတဲ့သူကသာ ဆင်းရဲမွဲတေ အဆင့်အတန်းမဲ့စွာ နှင့် ကြီးမားခဲ့ရတာ ။ အရက်ချိုး ကပ်နေတဲ့ ဖခင်ကြီးအတွက် အရက်ဖိုး ၊ စားဝတ်နေရေး ၊ ပညာရေး အားလုံးအရွယ်နှင့် မလိုက် အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်ပေါင်းစုံ လုပ်ပြီး ရှန်းကန်ခဲ့ရတာ ။

ကံကြမ္မာကြီးက ခုချိန်ထိလည်း သူ့ကို မျက်နှာသာမပေးသေးပါ။

အရက်ကြောင့် အသည်းခြောက် ရောဂါ နှင့် အဖေဆုံးပါးခါနီး တော့ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုရေး ပေးပြီး ဖုန်းဆက်ခိုင်းသည်။ နောက်နေ့မှာ အဖေ ဖုန်းဆက်ခေါ်ခိုင်းလိုက်တဲ့ ဦးဥာဏ် ချက် ချင်းရောက်လာ၏ ။

အဖေနှင့်ဦးဥာဏ် စကားအနည်းအကျဉ်းပြောပြီးချိန်မှာ အဖေသူ့ကို စိတ်ချလက်ချပြုံး ကြည့်နေရင်း အသက်ထွက်သွားသည်။

အဖေတစ်ခု သားတစ်ခု ဘဝနှင့် တွယ်တာခဲ့ရသော အဖေကို မျက်စိအောက်မှာ ဆုံး ရှုံးလိုက်ရပြီဆိုတော့ ယောက်ျားတန်မဲ့ သူလူးလိမ့်ကာ ငိုမိသည်။

ဦးဥာဏ်က ဖက်ပွေ့ကာ သူ့ကို နှစ် သိမ့်အားပေးခဲ့သည်။

“မင်းအဖေကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပေမယ့် မင်းအမေ တစ်ယောက် လုံး
လူ့လောကကြီးထဲမှာ ရှိနေပါသေးတယ်ကွာ”

တဲ့ ။ ထိုစကားပြောတော့ အံ့သြဝမ်းသာမိတာမဟုတ်ဘဲ
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိတာ အမှန်။

ဘယ်အချိန်မေးမေး ။ မင်းအမေသေပြီလို့ပဲ အဖေပြောခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

ဒါကြောင့် လည်း အမေဆိုတဲ့ အသိရှိပေမယ့် သေပြီဆိုတော့ အဖေလောက်
တမ်းတမ်း တတ ဖြစ်မိခြင်းမရှိ။

ခုတော့ နန်းတော် တမျှ ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော မြနန္ဒာစံအိမ်ကြီးရဲ့
အရှင်သခင်မက သူ့ရဲ့ အမေတဲ့။

စံအိမ်ကြီးထဲကို ခြေလှမ်းချဖို့တောင် အရှိန်အဝါကြောင့်
နောက်တွန့်ချင်နေသည်။

“လူလေး ဒီအိမ်ကြီးက မင်းအမေရဲ့ အိမ်၊ သိမ်ငယ်စရာ မလိုဘူးဆိုပေမယ့်
ထည်ထည် ဝါဝါ၊ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် နေလို့မရဘူး။ ကိုယ်က သူ့ရဲ့ ဝန်ထမ်းအဖြစ်နဲ့ ရင်ထဲက
သိနေတဲ့ အမေကို စောင့်ရှောက်နိုင်အောင်ကြိုး စား။ မင်းအမေ မြနန္ဒာမှာ အိမ်တွင် ၊
ဓားပြတိုက်ခံနေရ တယ်။ သူ့အစ်မယောက်ျား ဦးအုပ်စိုးကို အမေအဖေရဲ့ ဆန္ဒအရ
လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့အတွက် ပိုင်ဆိုင်မှု တွေ အားလုံး ခွဲဝေယူရတော့မယ်။ ဦးအုပ်စိုးက
နောက် အငယ်အနှောင်းထားပြီး သားကြီးကလည်း လူဆိုးလေး ဖြစ်နေတော့
အကြံတူဉာဏ်တူ အမွေခွဲချင်နေကြတယ်။ စိတ် ဆင်းရဲသော ကတွေ နဲ့ ယုယလေးကိုပဲ
မင်းအမေ အဖော်လုပ်နေရတာ။ ကိုယ့်ကို ပစ်ထား ခဲ့တဲ့ အမေရယ်လို့ အပြစ်မမြင်ဘဲ
သားကောင်း တစ်ယောက် အနေနဲ့ မင်းအမေကို စောင့် ရှောက်နိုင်အောင် ကြိုး စားပါ
လူလေးရယ်”

ထိုစကားတွေ က ခြံဝင်းတံခါးအဝင်ဝမှာ ပဲ ဦးဉာဏ် သူ့ကို နားချခဲ့တာ။

နာကြည်းမှု နှင့် လက်တုံ့ပြန်မှာ စိုး၍ သိမ်းသွင်းခဲ့ခြင်းလား။ အမှန်တကယ်
မေမေ စိတ်ဒုက္ခရောက်နေလို့ အကူအညီတောင်းခြင်းလားဆိုတာ သူမသိ။

ရင်ထဲက အနာတရတစ်ခုနှင့် အနည်းအကျဉ်းတော့ မေမေ့ရှေ့မှာ
သူပေါက်ကွဲခဲ့မိ သည်။

အခု ဦးဉာဏ်ကို ခေါ်ထားလိုက်တာ ဘာတွေ များ ပြောစရာရှိလို့လဲ။

ဖေဖေရဲ့ မျက်လုံး။ မျက်ခုံး မေမေရဲ့ အသားအရေ အလိုမကျလျှင် မဲသွားတတ်တဲ့
နှုတ်ခမ်း။ သူပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ထိုအရာတွေ သည် အဖေနှင့် မေမေကို ဆင်ဆင်တူသည်မို့
သံသယတွေ များ ရှိနေသည်လား။

ဦးဉာဏ် ကတော့ ကြိုတင်တွေ့ထားသည်မို့ လှည့်ပတ်ပြီး ဖြေတတ်မှာ ပါ။

ဒီအဖေ ဒီအမေက မွေးသည့်သားမို့ ပုံစံတူတာ အပြစ်လား။

ဟိုအရင်ကတည်းက ဂုဏ် ယူတတ်ခဲ့သည်မို့။

*

အခန်း(၂)

“အဲဒီ ရုပ်ရည်ကြောင့် ဦးဉာဏ်ရဲ့ တူအရင်းဟုတ်ရဲ့ လားလို့ ငါ့ကိုမေးတယ်”

“ဦးဉာဏ် ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“ဪ ခွင်းရဲ့ အဖေနဲ့ အမေက ချောတယ်။ ဦးဉာဏ်က မွေးချင်းထဲမှာ
ရုပ်အဆိုးဆုံး ပဲလို့ အပြောင်အပျက်စကားပြောလိုက်ရတာ ပေါ့”

“တကယ်လည်း ဦးဉာဏ်က ရုပ်ဆိုးပါတယ်။ နဖူးကပြောင်ပြောင်၊ ကိုယ်ခန္ဓာက
ထွား ထွားကျိုင်းကျိုင်း အသားကမည်း မည်းနဲ့ တောသားကြီးနဲ့တူတယ်”

“ခွေးကောင်၊ ငါ့ကိုများ ပြောလိုက်တာ တစ်တစ်ခွေ”

သူ့ရဲ့ အစအနောက်စကားကြောင့် ဦးဉာဏ်က သူ့နဖူးသူပွက်ကာ

ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ရယ်ရင်း ဆဲသည်။

ပြီးမှ ရေဇွေးတစ်ခွက်ငှဲ့သောက်၍ သူ့ကို ခပ်စူးစူးကြည့်၏ ။

“ဒါတွေ ကြောင့် ဖိုးရိုးဖားရား ဖြစ်နေတဲ့ မင်းဆံပင်ရှည်တွေ ကို ငါတမင်မညှပ်ခိုင်းတာ၊ အဝတ်အစားစုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်တွေ ဝတ်ခိုင်းတာ မင်းရဲ့ နဂိုပုံပန်းသဏ္ဌာန်ပျောက်နေလို့ တော် သေးတာပေါ့ကွ။ မင်းရုပ်က မင်းအဖေနဲ့ တော် တော် ဆင်တယ်။ နှုတ်ခမ်းတွေ မေးစေနဲ့ နှာတံရယ် အသားအရည်ရယ် ကတော့ မင်းအဖေနဲ့ချွတ်စွပ်ပဲဟေ့။ ငါ့မှာ မင်းကို ခေါ်သာ ခေါ်လာရတာ ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်နဲ့။ နောက်လည်း အပြုအမူ၊ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ပါ ကွာ၊ ပြောတာဆိုတာလည်း စောစောကလို လက်တို့သတိပေးရတာ မျိုး တွေ မ ဖြစ်စေနဲ့”

“ကိုယ့်ရဲ့ ခံစားချက်ကို နည်းနည်း လေးတောင် ထုတ်ဖော်ပြခွင့်မရှိဘူးလား ဦးဉာဏ် ။ အမေ တစ်ယောက် ပါလို့ မြင်တွေ့ နေရတာ လည်း အမေလို ခေါ်ခွင့်မရှိဘူး။ စွန့်ပစ်သွားရက် တဲ့ မိန်းမကြီးပါလားလို့ အပြစ်တင်လို့လည်း မရဘူး။ ပြီးတော့ အမေ တစ်ယောက် ရဲ့ အစေ အပါးတဲ့ ။ ကျွန်တော် ရင်ထဲကိုလည်း ဝင်ကြည့်ပါဦး ဦးဉာဏ်”

ဦးဉာဏ်က သက်ပြင်းရှိုက်ကာ သူ့ပခုံးကို ဖွဖွဖက်လာသည် ။ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် ငိုချလိုက်ချင်သော် လည်း ရှိုက်သံပျောက်ပြီး မျက်ရည်တွေ သာ စီးကျလာ၏ ။

“လူလေး ကံကြမ္မာဆိုတာ ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အတုံ့အလှည့်ရှိရင် ပေးဆပ်ရ တယ်။ ရနေတဲ့ဘဝကို လူလေးမှာ အဖေမရှိတော့ဘူးဆိုပေမယ့် တစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက် နှာ အထီးကျန်စရာလိုလို့လား။ မြန်နွှာစံအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်မဟာ အမေပါလို့ မင်းရင်ထဲ မှာ ကိုးကွယ်လို့ရတယ်လေ။ ကြမ်းတမ်းခဲ့တဲ့ ဘဝဟာ သူတို့တွေ ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ မင်းရဲ့ အတိတ်ကံကို ပေးဆပ်ရတာ တွေ ကြောင့် ပဲ။ တစ်နေ့နေ့မှာ အမျိုး မြတ်တဲ့သားပါလို့ ဂုဏ်ယူ နိုင်တဲ့နေ့ဆိုတာလည်း ရှိချင်ရှိလာနိုင်တယ်။ လူလေး အားမလျှော့နဲ့။ စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့။ ဦး ဉာဏ် တစ်ယောက် လုံး မင်းအနားမှာ ရှိနေမယ် လူလေး။”

“အပြစ်သုံးခါလုပ်ရင် အလုပ်လုပ်ခံရမယ်တဲ့။ ဦးဉာဏ်ရော ကျွန်တော် ရော အလုပ် ဖြုတ်ခံရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူပြောလိုက်တော့ ဦးဉာဏ်က မျက်ခုံးပင့်ကြည့်သည်။

“အလုပ်ထုတ်ခံရလောက်တဲ့အပြစ်တွေ ကျူး လွန်ဖို့ မင်းကြို တင်စဉ်းစားထားသလား လူလေး”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ သူတွေ က သူတစ်ပါးကို အပြစ်ရှာတဲ့နေရာမှာ တစ်ဖက်ကမ်းခက်တယ် မဟုတ်လား။ အမေမို့ ကျိုး နွံနာခံနိုင်တယ်ထား။ သူ့ယောက်ျားနဲ့ သားနဲ့သမီးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ သည်းခံနိုင်မလဲ ဦးဉာဏ်”

ဒီတစ်ချက်ကိုတော့ဦးဉာဏ်လည်း စိုးရိမ်မိသည်။

ပိုက်ထွေး၊ ယုယဆိုတဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ရှိသည့်အနက် အကြီးကောင် ပိုက်ထွေး က ဂျစ်ကန်ကန်၊ မိုက်တိမိုက်ကန်။

ဖအေတူသားမို့ လောင်းကစား ဝါသနာထုံသလို၊ မိန်းမကိစ္စနှင့် အသောက်အစား အပျော်အပါးကလည်း အဖေထက် သားတစ်လကြီး ဆိုတာမျိုး ။

“ တစ်ယောက် က လင်ကံမကောင်းလို့ နောက် တစ်ယောက် ကို စည်းကမ်းတင်းကြပ်မိ ပါတယ်။ လင်နောက်လိုက်ပြေးတဲ့အထိ တောင် မိဘမျက်နှာ အိုးမညှိ :သုတ်ရက်တယ်ကွယ်။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး မောင်ဉာဏ်ရယ်။ မြနန္ဒာ လင်နောက်လိုက်သွားတာ ခုချိန်ထိ ဘာသတင်း အစအနမှ မရဘူး။ တော် တော် မိုက်လုံးကြီးတဲ့ သမီး၊ သူသာ သေချာဖွင့်ပြောခဲ့ရင် သူ့အစ်မ မြမာလာလိုပဲ မကောင်းကောင်း မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ကိုယ့်သမီး ကိုယ့်မေတ္တာရိပ်မှာ ပဲရှိအောင် ပေးစားရမှာ ပေါ့”

မြနန္ဒာရဲ့ အမေ ဒေါ်မြမြရင် ထိုစကားတွေ ပြောတဲ့အချိန်က မြနန္ဒာနှင့်ထွန်းလူ ခိုးရာ လိုက်ပြေးဖို့ အလိုတူအလိုပါ ကြုံရာပါလို ဖြစ်နေခဲ့သည့် ဦးဉာဏ် စိတ်မကောင်းခဲ့။

တကယ်ဆို ထွန်းလူနှင့် ခိုးရာလိုက်ဖို့ မြနန္ဒာကို
တိုက်တွန်းခဲ့မိတာမဟုတ်ပေမယ့် ။ ထွန်းလူဆီရောက်အောင် သူကိုယ်တိုင်
သွားပို့ပေးခဲ့မိတာပင်။

ထွန်းလူက ရိုးသားအေးဆေးသူမို့ သူကိုယ်တိုင်လည်း ထွန်းလူကို ခင်မင်ခဲ့သည်။

ကိုယ်က မြနန္ဒာရဲ့ သီးသန့်ဒရိုင်ဘာမို့ သူတို့တွေ ချိန်းတွေ တိုင်း
ကိုယ်မသိဘူးဆို တာမရှိ။

ကိုယ်က ကြားဝင်ချိန်းချက်ပေးရတာ မျိုး တောင် လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဒါပေမယ့်
သစ္စာရှိ လူယုံ တစ်ယောက် လို မြမြဇင်ကို တိုင်တန်းအသိပေးဖို့ ဝန်လေးခဲ့သည်။

မြမာလာလို လူရှုပ်လူပွေယောက်ျားကိုရမှာ စိုးပြီး မြနန္ဒာကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်
အုပ် ချုပ်ထိန်းသိမ်းနေသည်ဆိုတော့ လို့၊ ဝှက်ထားမိသည်ဆိုက အမှန်ပင်။

ဒါကြောင့် လည်း မြနန္ဒာ ခိုးရာလိုက်တော့မည် ဟု လူကြီး တစ်ယောက် လို
ကိုယ့်ကို အသိပေးလာတော့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေပေးခဲ့မိသည်။

ထွန်းလူရဲ့ မွေးရပ်မြေလေးကို သွားကြမည် ဟု သိထားသော်လည်း
ဘယ်ရွာလဲ။ ဘယ်မြို့ လဲ မေးမထားမိ။

နောက်တော့ ဒေါ်မြမြဇင်က အချစ်ဆုံးသမီးတွေ မို့ ခွင့်လွှတ်ပါသည်။
နားလည်နိုင်ပါ သည်ပြောလာသော အခါ ကိုယ့်မှာ ဘယ်သွားရှာပေးလို့ ရှာပေးရမှန်း မသိ။
စိတ်သော က ရောက်ခဲ့ရသည်။

ဒီလိုနှင့် နှစ် နှစ် ပတ်ဝန်းကျင်လောက်မှာ မြနန္ဒာ တစ်ယောက် တည်း
အိမ်ကိုပြန်ရောက် လာသည်။

ထွန်းလူအကြောင်းလည်း အမေးမခံ။ မွေးခဲ့တဲ့ ရင်သွေးလေးက သားလား။
သမီးလား တစ်ခွန်းမှမပြော။

နာကြည်းရိပ် ယှက်သန်းနေသော မျက်နှာလေးက အမြဲတမ်း မာမှု နှိမ့်ငိုလျက်။

ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အလိုမကျ။

ဒါပေမယ့် မွေးကင်းစအရွယ် မြမာလာရဲ့ သမီးလေးကိုတော့ နို့ချိုတိုက်ကျွေး ပြုစု ယုယခဲ့သည်။

ပိုက်ထွေးလေးကိုလည်း သား တစ်ယောက် လို အချစ်ပိုခဲ့သည်။
ထိုအခြေအနေလေးကို ဥမကွဲသိုက်မပျက် ဖြစ်စေချင်သော ဒေါ်မြမြဇင်က မြမာလာယောက်ျားအုပ်စိုးကို သဘော မတွေ့ ခဲ့ပေမယ့် မြေးကလေးတွေ မျက်နှာမငယ်ရအောင် မြနန္ဒာနှင့် ထပ်မံပေးစားခဲ့သည်။ မြနန္ဒာကလည်း တူနှင့်တူမလေးအတွက် ငြင်းဆန်မှု မရှိလက်ခံခဲ့သည်။

အကျိုး အကြောင်းက မြနန္ဒာအတွက် အဆင်ပြေနေသော်လည်း ထွန်းလူနှင့် ခွင်းအ တွက်တော့.....

“ဦးဉာဏ်”

“ဟင် ဟင် လူလေး။ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟာ ဦးဉာဏ်ရာ ကျွန်တော် မေးပြီးတာဖြင့် ကြာလှပြီ။ ဦးဉာဏ်က ဘာမှ ပြန်မပြော ဘဲ ငေးငိုင်းနေတာကို”

“ဪ .. အေး အေး ဦးဉာဏ် အတွေ့ လွန်သွားလို့ပါ။ ကံပါလူလေးရယ်။ မင်းအမေရဲ့ သားနဲ့သမီးအကြောင်း ဘာမှ ခေါင်းထဲထည့်စဉ်းစားမနေနဲ့ ကြုံလာတဲ့အခါ အဆင်ပြေအောင် နေနိုင်ဖို့သာ ကြိုး စား။ အခုအချိန်မှာ လူလေးက ဘေးလူကွ။ ဟိုတုန်းကတော့ အမေ့မျက်နှာ မြင်ရ၍ ကျန်တာတွေ ကျေနပ်နိုင်မှာ ပါဆို”

“လက်တွေ့ မှာ မနာလိုစိတ်ကင်းအောင် နေနိုင်ဖို့က ခဲယဉ်းမယ်ထင်တယ် ဦးဉာဏ်”

သူ့ရင်ထဲက မှန်သော သစ္စာစကားကို နှုတ်က ဖွင့်ဟလိုက်မိသည်။

ကြမ်းတမ်းစွာ နေခဲ့ရတဲ့ နံ့ချာချာဘဝအတွက် မဟုတ်။

အမေ့မေတ္တာရိပ်နှင့်ကင်းကွာ နေသော အပယ်ခံသား တစ်ယောက် အဖြစ်ပို့ပါ။

အရိုင်းဆန်ဆန် အိပ်မက်တွေ ကိုသာ မက်ခွင့်ရသော ခွင်းဘဝက

*

အခန်း (၃)

“မာမီ သားကို မုန့်ဖိုးပေး”

“ဟယ် တစ်နေ့ကမှ သားကို မာမီ နှစ် သိန်းပေးထားတယ်လေ ကုန်ပြီလား သားရယ်”

“အာ မာမီရာ ဒီခေတ်မှာ နှစ် ပုံလောက်ကို ရေရှည်စီမံကိန်းနဲ့ ချွေတာသုံးနေရဦးမှာ လား။ ကိုယ်ပေါ်က ကာလာကိုလည်း အရောင် တင်ရတယ်။ ပေါင်းသင်းတဲ့ ဘော်ဒါတွေ က လည်း အမြင့်တွေ ချည်းပဲ။ ကလပ်တစ်ညသွားလိုက်ရင် ဒီရေလောက်က ချက်ချင်း ခန်းတယ်။ လုပ်ပါ မာမီရယ် ။သားသူငယ်ချင်း မွေးနေ့ရှိလို့ပါ”

ဒေါ်မြနန္ဒာ သက်ပြင်းရှိုက်မိသော်လည်း မီးခံသတ္တာသော့ ကိုတော့ ကိုင်မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

အခန်းတွင် ပြန်ဝင်ကာ ထောင်တန်နှစ် အုပ်ဆွဲထုတ်လာပြီး သားကို ပေးလိုက်တော့ သားမျက်နှာက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့။

“နှစ် ပုံတည်းလား မာမီ။ ဘယ်နှစ် ရက်မှ လန်းလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မြန်မြန်ကုန်လို့ မြန် မြန်တောင်းတော့လည်း နားရှောခံရိုက်ခံရဦးမယ်။ တစ်ခါတည်း လုံလုံလောက်လောက် ပေး ပါလား။ မာမီရာ”

“သားရယ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအရွယ်မှာ တစ်လကို ငွေဆယ်သိန်းလောက် သုံး ဖြုန်းနေတာ မလွန်လွန်းဘူးလား။ သားအဖေကလည်း လောင်းကစားနဲ့ တခြားကိစ္စတွေ နဲ့ ငွေ သုံးလို့မလောက်နိုင်ဘူး။ စီးပွားရေး ကျတော့လည်း မာမီလောက် စွမ်းစွမ်းတမံမရှိလှဘူး။ မာမီ က မင်းတို့ သားအဖဖြုန်းဖို့ တမင်းသက်သက်

အပန်ပန်းခံငွေရှာနေရသလိုပဲ။ နည်းနည်း ပါး ပါး မာမီကိုလည်း နားလည်ပေးကြပါဦး”

“ကျစ်”

ပိုက်ထွေးက စိတ်မရှည်သလို ကျစ်ခနဲ အသံပြုကာ တိုနဲ့နဲ့ဆံပင်တွေ ကို ဆွဲသပ်၍ ငွေနှစ် သိန်းအုပ်ယူပြီး ထွက်သွားသည်။ လက်မှိုင်းချပြီး သက်ပြင်းရှိုက်မိတဲ့ ဒေါ်မြနန္ဒာအနား ယုယဝင်ထိုင်ကာ ...

“စိတ်ညစ်နေပြီလား မာမီ။ ကိုကိုကတစ်မျိုး ။ ဒယ်ဒီကတစ်မျိုး နဲ့”

“စိတ်ညစ်တာထက် စိတ်ကုန်စပြုနေတာ သမီး။ ဒီထက်ပြောမိပြန်ရင်လည်း အလုပ် ကြီးအကိုင်ကြီး ခွဲလုပ်မယ်ဆိုပြီး အမွေခွဲခိုင်းကြဦးမယ်။ မာမီလုပ်နေရတဲ့လုပ်ငန်းတွေ ပြိုကွဲ ပျက်စီးမှာ စိုးလို့ မာမီသည်းခံနေရတာ ။ ဘယ်လို ဝဋ်ကြွေးများ ပါလာလဲ မသိပါဘူးကွယ်”

“မာမီစိတ်ရော ၊ လူရော ပင်ပန်းနေမှာ ပဲနော်။ ယု ကျောင်းပြီးရင် မာမီအလုပ်တွေ ကို ကူ လုပ်ပေးမှာ ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ်။ သမီးလေး ယု မာမီကို နားလည်ပေးနေလို့ မာမီ ဖြေ သာနေတာပါ”

ဒေါ်မြနန္ဒာရင်ထဲက စကားကို ဆိုမိခြင်းပါ။

ဦးအုပ်စိုးနှင့် သားပိုက်ထွေးကြောင့် ရင်တွေ ထဲမှာ

အဆမတန်နာကျင်နေရပေမယ့် သမီးလေးယုရဲ့ နှစ် သိမ့်စကားတွေ နှင့် အသက်ရှင်နေရတာ မဟုတ်ပါလား။

ဖယ်ခွာလို့လည်းမရ။ တုတ်နှောင်ထားလို့လည်းမ ဖြစ်နိုင်နှင့် ဆုပ်လည်းဆူး၊ စားလည်း ရူးဘဝမှာ ရယ်ယာဝင်ထားတဲ့ ဘဏ်လုပ်ငန်းတွေ ရော၊ ပွဲရုံလုပ်ငန်းတွေ ပါ သူမ တစ်ယောက် တည်း အပင်ပန်းခံ ရုန်းကန်နေခဲ့ရသည်။

ဦးအုပ်စိုးက အယောင်ပြလောက်သာ လုပ်ငန်းတွေ အပေါ်

အလေးထားတတ်ပြီး လောင်းကစားနှင့် မိန်းမကိစ္စတွေ ကိုတော့ အရေး တယူရှိလှသည်။

ဒါတွေကို ရွံ့မုန်းစိတ်နှင့် ဖေဖေနှင့် မေမေ ဆုံးပါးပြီးကတည်းက ဦးအုပ်စိုးအပေါ် လင်စိတ်သားစိတ်ကုန်ကာ အခန်းခွဲအိပ်ခဲ့၏ ။

အဲဒီ နောက်မှာ ဦးအုပ်စိုးက ပွေလို့ရှုပ်လို့ ကောင်းခဲ့ကာ ငါမိန်းမထပ်ယူရင် အမွေခွဲပေး ဖို့ ပြင်ဆင်ထားဟု စိန်ခေါ်ခဲ့သည်။

ဒီအချိန်အထိ အကောင်အထည်မပေါ်သေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမည် လား။

အမြန်ဆုံးထွက်သွားအောင် ယတြာချေ နှင်ထုတ်ရမည် လားပင် မသိ။

“ဒီအမွေတွေ ကို ဝေပုံကျနဲ့ ခွဲပေးဖို့ဆိုတာ နင့်မိဘတွေ လက်ထက်၊ နင့်အစ်မ မြမာလာ ရှိစဉ်တုန်းက နင်တို့မှာ ပွဲရုံလုပ်ငန်းတစ်ခုပဲရှိတာလေ။ အခုမှ ရတနာမျိုး စုံ အရောင် အဝယ် ပွဲစားလုပ်လို့ရလာတဲ့ အမြတ်အစွန်းတွေ ၊ ပွဲရုံမှာ နင့်ရဲ့ ကြိုး စားမှု ကြောင့် ရလာတဲ့ အမြတ် အစွန်းတွေ အားလုံး ဘဏ်လုပ်ငန်းမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားသမျှ နှင့်လက်ထက်ပွား ၊ နှင့်ပိုင်ဆိုင် မှု တွေ ပဲဟာ။ နှင်စေတနာရှိမှ နှင်ပေးချင်မှ သူတို့ရမှာ ပေါ့။ တွေ့ ပုံမနေနဲ့ ၊ တကယ်တောင်း လာရင် တရားရုံးကနေ ပွဲရုံလုပ်ငန်းရဲ့ အချိုး အစားကိုပဲ ခွဲပေးလိုက် ။ လူအား ၊ ငွေအားအရင်း အနှီး သူတို့ ဥစ္စာ တစ်ပြားမှ ပါတာမဟုတ်ဘူး”

သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ မိုးသီတာက ထိုအတိုင်း အကြံဉာဏ်ပေးသည်။
အမွေထိန်းရှေ့နေ ကြီး ဦးလှအောင်ကလည်း

“ဒေါ်မြမြဖေ မသေချင်က အမွေလွှဲသေတမ်းစာအရဆိုရင် နောက်ပိုင်း ပိုင်ဆိုင်မှု တွေ က တကယ်အလုပ်လုပ်တဲ့သူနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီပွဲရုံလုပ်ငန်းက ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ မှု ကို လက်ရှိအနေအထားထိ အကျိုး အမြတ်ခွဲဝေယူရမှာ တော့ မျှတမှု ရှိရမှာ ပေါ့လေ။ ကျန်တာ တော့ မြန်နွာစိတ်တိုင်းကျ သဘောအတိုင်းပါပဲ။ တရားနည်းလမ်းကျ အန်ကယ်လီစီမံဆောင် ရွက်ပေးပါ့မယ်။ ဦးအုပ်စိုး လုပ်ငန်းတွေ အပေး ဂရုမစိုက်ဘဲ မြန်နွာ တစ်ယောက် တည်း ပင်ပန်း ဆင်းရဲခဲနေရတယ်ဆိုတာ အန်ကယ်လီတို့ သိနေတာပဲ”

သူမဘက်မှ အားပေးမယ့်သူတွေ ရှိနေပေမယ့် ကိုယ့်သား ကိုယ့်သမီး
အရင်းတွေ လို အချစ်ပို သံယောဇဉ်ပိုခဲ့ရသော ပိုက်တွေးနှင့် ယုယဆိုတဲ့ တူလေးနှင့်
တူမလေးကို မြန်နွာ ပစ် စလက်ခတ် ဥပေက္ခာ မပြုဝံ့ပါ။

သမီးလေးယုယဆိုလျှင် သူမနို့ချိုတိုက်ကျွေးမှု ကြောင့်
ကြီးပြင်းရှင်သန်လာခဲ့တာ မ ဟုတ်ပါလား။

ဒါကြောင့် လည်း သမီးလေးက သူမအပေါ် နားလည်မှု ရှိသည်။
ငဲ့ညှာသနားတတ် သည်။

သားကြီး ကတော့ ဘာအကြောင်းမှ ဆွေးနွေးလို့မရ ။ တိုင်ပင်လို့လည်းမရ။

အတန်းပညာမြင့်မားလာလေ သုံးဖြုန်းတဲ့ ငွေပမာဏက ကြီးမားလာလေ။

သွန်သင်ဆုံးမတဲ့အတိုင်းနာခံဖို့မပြောနှင့် နားညည်းတယ်၊ နားပူတယ်ဟုတောင်
အပြစ်ပြန်မြင်တတ်သူ။ အဖေထက် သားတစ်လကြီးတယ်ဟု ဂုဏ်ပြုခံချင်နေသလား။ ဖအေ
ကိုမီအောင် အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုး စားနေလေသလား။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဆွေရယ်မျိုး ရယ်ဆိုလို့ သူတို့တွေ ပဲ အရင်းအချာရှိတာမို့
သူတို့တွေ နှင့် အတိုက်အခံမလုပ်ချင်။

သက်တမ်းစေ့နေခွင့်ရလျှင်တောင် ဘဝကို အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့်
ကုန်ဆုံးချင်သည်။

ထိုအတွေး :တွေ နှင့် အိပ်မပျော်သည့်ညတိုင်း တိုက်ကြီးဘေးက
ဂျန်မြတ်ခင်းစိမ်းလေး ပေါ်မှာ ဒရင်းဘတ်ဒ်လေးချပြီး ပတ်လက်လှန်၍
မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ကာ တစ်စုံ တစ်ရာကို သူမ မရေမရာ
တမ်းတနေတတ်သည်။

ထိုအချိန်မျိုး မှာ ကုတ်ချောင်းချောင်းနှင့် မဝံ့မရဲ သူမအနားကို ဦးဉာဏ်
ရောက်လာ တတ်၏ ။

“မောင်ထွန်းလူနဲ့ မွေးထားခဲ့တဲ့ ရင်သွေးလေးကို သတိရနေတာလား မြကလေး။ သူတို့ ဘယ်လိုနေနေလဲ သိချင်ရင် ဦးဉာဏ် သွားခေါ်ပေးမယ်လေ”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ဦးဉာဏ်၊ ထွန်းလူဆိုတဲ့အသံကို ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး။ သူ့ကို အမုန်းတွေ ၊ နာကြည်းမှု တွေ နဲ့ မေ့နိုင်အောင် ကြိုး စားနေတာ၊ ရင်သွေးဆိုတာကို တောင် ဖြူသလား၊ မည်းသလား၊ ကျွန်မ မှန်းမကြည့်မိဘူး။ နောက်တစ်ခါ အဲဒီ အကြောင်း လာပြောမယ်ဆိုရင် အလုပ်တစ်ခါတည်းထွက်သွားဦးဉာဏ်”

သူမ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်မှ ဦးဉာဏ် နောက်တစ်ခါမလာခဲ့တော့တာ ဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်း ထွန်းလူဆိုတဲ့အသံကို သူမ မကြားချင်။ အချစ်ကြီးလို့ အမုန်းအမျက် ကြီးတာ စူဠသုဘဒ္ဒါလို မိန်းမမျိုး တဲ့လား။

ခေါ်စမ်းပါစေ။ ထိုအမည် သညာနှင့် သူမအချစ်တွေ ကို သက်သေထူသွားမည် ။

ခွင့်လွှတ်လိုက်လျှင်လည်း သူမ ထွန်းလူကို ချစ်ရာရောက်ပါဦးမည် လား။ ပျော့ညံ့ တွေ ဝေတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုး က အရောင် ပြောင်လွယ်သည်။ အချစ်ကို အပေါ်ယံပါးပါးလေးသာ တန်ဖိုးထားကြ၏ ။

သူမ ကတော့ မောင့်ကို နှလုံးသားနှင့်ရင်းကာ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့ရသူမို့ ဘယ် တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘဲ နာကြည်းမှု တွေ သာ စုဆောင်းထုတ်ပိုးရင်း တစ်သက်စာ ချစ်သွားချင် သည်။

မုန်းနေ၊ နာကြည်းနေသ၍ သတိရနေမည် ။

အချစ်တစ်ခုတည်းသာဆိုလျှင် မေ့ချင်မေ့သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မ မောင့်ကို မမေ့ချင်ဘူး

သတိရတော့ နာကြည်းတယ်။ မုန်းနေတော့ မေ့လို့မရဘူး။

ဘယ်တော့မှလည်း

အခန်း (၄)

“ဘယ်သွားမလို့လဲလူလေး။”

“ဟိုမှာ မေမေ တစ်ယောက် တည်း ထိုင်နေတယ်။

ဦးဉာဏ်ပဲပြောထားတယ်လေ။ မေမေက အရမ်းစိတ်ညစ်တဲ့အခါမျိုးမှ အဲဒီ နေရာလေးမှာ ထိုင်တတ်တာဆို ။ ကျွန်တော် မေမေ့ကို တစ်ခုခုပြောပြီး နှစ် သိမ့်ချင်တယ် ဦးဉာဏ်”

“မင်းဒီအိမ်ကြီးမှာ မနေတော့ဘဲ အလုပ်ထွက်ချင်လို့လား လူလေး။ ဦးဉာဏ်လို လုပ် သက်အရင့်ဆုံး အရင်းနှီးဆုံးဝန်ထမ်း တစ်ယောက် ကိုတောင် အားနာတတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် နေသာသလို နေတတ်သလို နေပါလူလေးရယ်”

“လရောင် အောက်မှာ စိတ်ညစ်ညူး နေသလို မျက်နှာလေး ညိုနွမ်းနေတဲ့ မေမေ့ကို မြင်တော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေတတ်မှာ လဲ ဦးဉာဏ်ရယ် ရင်ထဲမှာ ဆူးစူးနေသလို ခိုးလိုး ခိုးလုနဲ့ စိတ်လည်းမကောင်းဘူး”

“မင်းအမေ့ကို မုန်းတယ်၊ နာကြည်းတယ်ဆို ခုတော့ ဘယ်လိုလဲ။ မြင်တွေ့ နေရတာ နဲ့ အရမ်းချစ်နေပြီမဟုတ်လားကွ၊ လာပါကွာ၊ ဒီနားက ကြည့်နေတာ မင်းအမေမြင်သွားရင် မကောင်းပါဘူး။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်ထိုင်ရင်း စကားပြောရအောင် ၊ လာလူလေး”

မေမေ့ကို မြင်တွေ့ နိုင်တဲ့ ပန်းအိုးလေးတွေ နားကနေ ဦးဉာဏ်ဆွဲခေါ်ရာ သူလိုက်သွား ရသည်။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်ထိုင်မိမှ ရေး နွေးငုံ့နေရင်း ဦးဉာဏ်က မေးငေါ့၍ ထပ်မေးသည်။

“မုန်းတယ်၊ နာကြည်းတယ်၊ ချစ်တယ်ဆိုတာ သတ်သတ်စီ တကန့်စီပဲ ဦးဉာဏ်ရာ၊ ဟို တုန်းက မေမေသေပြီဆိုတဲ့ အသိနဲ့ မုန်းတာ၊ နာကြည်းတာတွေ မရှိဘူး။ မွေးထုတ်ခဲ့တဲ့ မိခင် တစ်ယောက် အနေနဲ့ အချစ်တွေ ပဲ ရှိခဲ့တယ်။

ခုတော့သားအရင်းကိုစွန့်ပစ်ပြီး တူတွေ ၊ တူမ တွေ ကို မေတ္တာအပြည့်အဝ ပေးနေတာ မြင်ရတော့ ကျွန်တော့်ရင် မနာဘဲ နေပါ့မလား။ ကျွန်တော် နဲ့ ဖေဖေကို ဘယ်လို အပြစ်တွေ ကြောင့် ဥပက္ခာပြုခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိ ချင်လိုက်တာ ဦးဉာဏ်၊ ဦးဉာဏ်သိသလောက် ကျွန်တော် ကို ပြောပြပေးပါလားဟင်”

ဦးဉာဏ် သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး။

“မင်းသိရင် ဝေဒနာတွေ သက်သာမှာ မို့လား လူလေး”

“အနည်းဆုံးတော့ မေမေ့အပေါ်မုန်းတဲ့ အမုန်းတွေ ချေဖျက်နိုင်မယ် မဟုတ်လား”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းအမေ ဒီအိမ်ကြီးကို ပြန်ရောက်လာပြီး သုံးနှစ် လောက်အကြာမှာ မင်းအဖေနဲ့ ဦးဉာဏ် အဝေးပြေးဂိတ်မှာ အမှတ်တမဲ့ဆုံတုန်းက ပြောပြခဲ့တဲ့အကြောင်းလေး ကို ဦးဉာဏ်မင်းကို ပြန်ပြောပြမယ်လူလေး။ ဒီလိုကွ၊ မင်းအဖေက လူချစ်လူခင်လည်း ပေါ် တယ်။ သူတစ်ပါးကို ကိုယ်ကျိုး စွန့်ကူညီတတ်တာလည်း မင်းသိမှာ ပေါ့။ အဲဒီ အကျိုး ဆက်က အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲခဲ့ရတဲ့ အဓိက တရားခံပဲ”

ဦးဉာဏ်က ငဲ့ထားတဲ့ရေခွေးတစ်ခွက်မော့သောက်ပြီးမှ စကားဆက်သည်။
စကားသံ တွေ က ပုံရိပ်ထင်ကာ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်မှာ ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ ပြန်မြင်ယောင်မိ သလို မျိုး ဖြင့်။

*

အခန်း(၅)

“မင်းအပြောအဆိုတွေ အရမ်းရင့်သီးရိုင်းစိုင်းနေပြီ မြကလေး၊ ပတ်ဝန်းကျင် ကြားမ ကောင်းအောင် လေလံမတင်နဲ့၊ မင်းယောက်ျား ကိုယ်တိုင်ပြောနေတဲ့ စကားကိုပဲ မင်းယုံ ကြည်ရမှာ ပေါ့”

“ယုံကြည်စေချင်ရင် သက်သေပြနိုင်မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့ မောင်၊ မောင့်မျက်နှာ တစ်ရွာ

ထင်ပြီး ဆင်းရဲစုတ်ပြတ်နေတဲ့ တောချုံအုံကြားမှာ မြကလေး လိုက်နေခဲ့တာပါ။ မြကလေးရဲ့ အဆင့်အတန်း ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ ဒီနေရာ၊ ဒီဒေသမှာ နေနေတယ်ဆိုတာ မောင့်ကို သိပ်ချစ်လို့လေ။ ခုတော့ လင်ကောင်မပေါ် ဗိုက်ကြီးနေတဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ ညီမကို အဖေနာမည် ခံပြီး တာဝန် ယူမယ်ဆိုတော့ မြကလေးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း မောင်ထည့်စဉ်းစားပါဦး”

“မြကလေးရယ် မောင်သူငယ်ချင်းမိသားစု အရှက်ရသိက္ခာကျရမယ့် အခြေအနေရောက် နေလို့ မောင်ကူညီဖို့ဆုံးဖြတ်ရတာ ပါ။ ဒါကလည်း မွေးဖွားခါနီး ဆဲဆဲ အလေးအမေနဲ့ ကလေး အသက်ကို ကယ်တင်ရာလည်းရောက်ပါတယ်။ ဖအနေရာမှာ လက်မှတ်ကလေးထိုးပေးရုံနဲ့ မောင်တို့ကို ထိခိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မွေးဖွားပြီးတာနဲ့ ဘာတာဝန်မှလည်း ယူစရာမလိုပါ ဘူး။ အခု မောင်အဲဒီ ရွာကို သွားလာပေးနေတယ်ဆိုတာလည်း သူတို့ အမျိုး အဆွေတွေ ကြား မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့ မောင်သူငယ်ချင်းရဲ့ ညီမလေး လူမြင်ကောင်းအောင်၊ တင့်တယ်အောင် လို့ပါ။ မောင်မြကလေးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“မပြောနဲ့တော့၊ မကြားချင်ဘူး”

ထွန်းလူရဲ့ ဖြေရှင်းမှု ကို စူးစူးဝါးဝါးအော်၍ မြကလေး ပိတ်ပင်တားဆီးလိုက်သည်။

ဟိုအရင်ရက်တွေ ကလည်း လှည်းကြုံ၊ ကားကြုံလိုက်ပြီး အဲဒီ ရွာကို သွားနေခဲ့တာ မြကလေး သတိမထားမိခဲ့။

ရွာထဲမှာ ဟိုနေရာ ၊ ဒီနေရာ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် အတင်းပြောနေတာတွေ နားထဲ ပြန် ရောက်မှ မောင့်ကို မေးကြည့်ခဲ့ရသည်။ မောင်ဖြေရှင်းတဲ့ စကားနှင့် ကြားရတဲ့ သတင်းက တခြားစီ။

“သူတို့တွေ ပြောသလို မောင် အငယ်အနှောင်းထားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ မြကလေး။ ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးတဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ အခက်အခဲကို ကူညီနေတာ။ အစကတည်းက မြကလေးကို ဖွင့်ပြောပြဖို့ စဉ်းစားမိပေမယ့် မြကလေး ဘယ်လိုမှ လက်ခံမှာ

မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မောင်သိနေတယ်။ ပြီးတော့ ကလေးမွေးဖွားပြီးတာနဲ့ ဒီကိစ္စတွေက သူ့အလိုလိုပြီးသွားမှာပဲလေ။ သူတို့ ဘာသာ ချစ်သူရည်းစားထားပြီး မှာယွင်းခဲ့တာဆိုရင် မောင်ကြားဝင်ပြီး နာမည် အပျက်မခံပါဘူး။ အခုဟာက တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ အလည်အပတ်သွားရင်း ဆွေရိပ်မျိုး ရိပ်မကင်းတဲ့ သူနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ကြတာတဲ့ ။ ပြီးတော့ ဒါဟာ သတို့သားပါလို့ ပွဲထုတ်မပြဝံ့တဲ့သူ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဖြစ်မှာပေါ့ လျော်ကြေးရလိုက်တာလည်း လူသိမခံဝံ့တဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ ။ သူငယ်ချင်းက မောင့်ကို အကူအညီတောင်းခဲ့တာပါ။ မောင့်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ယုံကြည်တယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စကို နားလည်ပေးပါ မြကလေးရယ်”

ထိုစကားလုံးတစ်လုံးတည်းနှင့် မောင့်ကိုယုံကြည်ပေးခဲ့ပြီး မြကလေး ကြိတ်မှိတ်သည်း ခံခဲ့ရသည်။

ဒါပေမယ့် သန္ဓေတည်ရင့်မာလာသော ကိုယ်ဝန်ကို တစ်ဖက် မိန်းကလေးလောက် ဂရုစိုက်မခံရသည့်အတွက် မခံစားနိုင်တော့တာ အမှန်ပင်။

နေ့ဆိုးတစ်ခုကို ရောက်လာသည့်နေ့မှာတော့

မြကလေး

သန္တာခင်မွေးဖွားဖို့အတွက် မြို့ဆေးရုံမှာ ခွဲစိတ်ရမယ်လို့ပြောတယ်။ အဲဒါလင် ယောက်ျားရဲ့ သဘောတူခွင့်ပြုချက် လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ အရေးတကြီး မြို့ဆေးရုံကို မောင်လိုက်သွားရပါတယ်။ အမြန်ဆုံး မောင်ပြန်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ။

မြကလေးရဲ့

ချစ်သော မောင်

အလူးအလိမ့်မိုက်နာရင်း မောင့်ရဲ့ စာတိုလေးကို ဖတ်လိုက်ပြီး ချိန်မှာ တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လို့ အံ့ကြိတ်လိုက်မိသည်။

ချစ်လို့၊ မြတ်နိုးလို့ တရားဝင်လက်ထပ်ယူထားတဲ့ မိန်းမရဲ့

မွေးဖွားဖို့အချိန်ကိုတောင် မောင်မေ့လျော့နေခဲ့သလား။ မြို့၊ ဈေးကို ထွေလာဖို့နှင့် ဈေးကြိုသွားရင်းက အိမ်ပြန်မလာနိုင် လောက်အောင် သန္တာခင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက အရေးပါအရာရောက်နေခဲ့သလား။

မြကလေး ဒီလောက်အထိ သဘောထားမကြီးနိုင်ပါ။

မောင့်ကို နားလည်မပေးနိုင်ပါ။

အရပ်လက်သည်နှင့် အသက်လူပြီး မွေးခဲ့ရတဲ့ ရင်သွေးလေးခုနှစ် ရက်ပြည့်တဲ့နေ့ အထိမောင်ပြန်ရောက်မလာတော့ မြကလေးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တို့၊ သွေးဆူပေါက်ကွဲလျက် ပြတ်သားနေခဲ့ပြီ။

ဒီဘဝဒီမျှသာဆိုတဲ့ ခံစားမှု က ခဏတာအတွက် မဟုတ်။ နာကြည်းမှု တွေ နှင့် တစ်ဘဝ စာမုန်းတီးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ နောင်သံသရာထိ လှည့်မကြည့်ချင်တော့တဲ့ စိမ်းပြတ်မှုတွေ နှင့် သားလေးကိုတောင် သံယောဇဉ်ပြတ်တောက်စွာ ထားရစ်ခဲ့သည်။

မောင့်ကိုချစ်မိခဲ့သည့် အသွေးအသားတွေ အားလုံး ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုနေရာမှာ ပဲဖောက် ထုတ်ပစ်ခဲ့ချင်သည်။

“မောင်ထွန်းလူ ပြန်လာမှ ဖြစ်သင့်တာကို ဆုံးဖြတ်ပါလားကွယ်။ ဟိုမှာ အရေးအကြောင်းရှိနေလို့ ပြန်မလာနိုင်တာ ဖြစ်မှာ ပါ။ ရက်သားအရွယ် ဒီကလေးလေးကို အဒေါ်မစောင့်ရှောက်နိုင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ကလေးကို ဒီလိုကြီး ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်ပစ်ခဲ့လို့တော့ မ ဖြစ်ဘူးလေ။ ဟို ..”

လက်သည်ဒေါ်မြမေရဲ့ စကားကို အဆုံးသတ်တဲ့အထိ နားထောင် ချင်စိတ်မရှိ ။ ခေါင်း ကိုငုံ့ယမ်းကာ အနီးထုပ်ထဲက ကလေးလေးကို မကြည့်မိအောင် ကြိုး စားလိုက်သည်။

“ကလေးကို အကြောင်းပြပြီး သူလိုလူမျိုး နဲ့ ရေစက်မဆုံချင်တော့ဘူး ဒေါ်ကြီး ။ သူစိမ်း တစ်ယောက် ကိုတောင် သိက္ခာအကျပ် ၊ ကိုယ်ကျိုး စွန့် ကူညီနိုင်သေးတာ။ သူ့ရင်သွေးကို သူဂရုစိုက်ပါလိမ့်မယ်။ ပြန်လာရင်သာ မြနန္ဒာဆိုတဲ့ မိန်းမကို မပတ်သက်မိအောင် ကြိုး

စားပါလို့ ပြောလိုက်ပါ။ သေတဲ့အထိ သူ့မျက်နှာကို မမြင်ချင်ဘူး။ သူ့အသံကိုလည်း မကြားချင်တော့ဘူး။ အဲဒါဟာ သူ့လို လူမျိုး ကို ရူးရူးမူးမူး စွန့်စားပြီး ချစ်ခဲ့မိတဲ့ မြန်မာရဲ့ နောက်ဆုံး သစ္စာစကားပဲ”

ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ နှင့် နောက်လှည့်မကြည့်စတမ်းထွက်လာခဲ့သည်။

မှောင်မိုက်သော ညတွေ နှင့် လသာသော ညတွေ ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း ထွန်းလူကို မုန်းတဲ့အမုန်းတွေ မဟာကမ္ဘာတည်စေသော်။

*

အခန်း (၆)

“ဒါဆို ဖေဖေမှာ တာပေါ့ ဦးဉာဏ်ရ၊ သွေးမတော် ၊ သားမစပ် မိန်းမ တစ်ယောက် အတွက် မိသားစုကို ဥပက္ခာမပြုသင့်ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော် ကို မွေးရင်းဖွားရင်း မေမေဘယ် လောက်တောင် ခံစားနေခဲ့ရမလဲ”

သူ့အပြောကြောင့် ဦးဉာဏ်က ဟက်ခနဲရယ်သည်။

“မင်းတောင် အကြောင်းစုံမသိရဘဲ မင်းအဖေမှာ တယ်လို့ ထင်နေရင် မြန်မာ ခုချိန်ထိ တစ်ဖက်သက်မုန်းတီးနာကြည်းနေတာ ဆန်းမှမဆန်းပဲကွာ။ ဒါပေမယ့် မင်းအဖေ ခြေတစ် ဖက်ပြတ် ဒုက္ခိတ ဘဝရောက်ခဲ့တာ ဘာကြောင့် လို့ ထင်နေလဲ”

“ကျွန်တော် အရွယ်မရောက်ခင်က မေးဖူးတာ ကားအက်ဆီးဒင့်ကြောင့် လို့ ပြောတာပဲ”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ သန္တာခင် ကလေးမီးဖွားဖို့အတွက် မြို့ ဆေးရုံကိုလာရင်းနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ တာ။ အဲဒါကြောင့် လည်း မင်းအမေမင်းကို မွေးတဲ့အချိန်မှာ အချိန်မီ ပြန်ရောက်မလာခဲ့တာ ပေါ့။ ကံကြမ္မာက ဆိုးပါတယ်။ မင်းအဖေ သန္တာခင်ဆီကိုလည်း မရောက်လိုက်ဘူး။ သူ့ဆေးရုံ တက်နေတဲ့ အချိန်မှာ သန္တာခင်နဲ့ ရင်သွေးလေး ဆုံးသွားတဲ့အကြောင်း အရူးမီးပိုင်းနဲ့ သူ့အစ် ကိုလာပြောမှ သိလိုက်ရတယ်။

နောက်တစ်ခေါက် မင်းကို မွေးပြီဆိုတဲ့အကြောင်းလည်း သူပဲ လာပြောတာ။ ဒါပေမယ့် မင်းအဖေက သူ ဒီလိုမျိုး ကြီး ခုက္ခိတ ဖြစ်သွားရတာ ကို မင်းအမေ မြနန္ဒာမီးတွင် :ထဲမှာ သိသွားမှာ စိုးလို့ အသိမပေးခဲ့ဘူး။ သူ့အပေါ်လည်း ဒီလောက်ကြီးစိတ်နာ နေမယ် မထင်ဘူးလေ။ ဒီလိုနဲ့ ဆေရုံကဆင်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မင်းကို ပွေ့ပိုက်ထား တဲ့ အရပ်လက်သည် ဒေါ်မြမေရဲ့ ပြောစကားအရ သူ့ခမျာ အရပ်ကြိုး ပြတ် ဖြစ်ခဲ့ရရှာတယ်”

ဦးဉာဏ်က ပြောရင်းနှင့် အသံတွေ အက်ကွဲတုန်ယင်လာကာ ရေခွေးတစ်ခွက်ကို ကမန်းကတန်းငဲ့၍ တဖူးဖူးမှု တ်သောက်ရင်း အာရုံပြောင်းသည်။

သူ ကတော့ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းလာသော်လည်း သိချင်စိတ်စောစွာ နှင့်

“ဖေဖေက မေမေ့ကို လိုက်မခေါ်ဘူးလား ဦးဉာဏ်၊ ဖေဖေချောရင် မေမေစိတ်ကျေနပ် ပြီး ပျော့ပျောင်းသွားမှာ ပါ”

“မင်းအဖေက သူ့ဘဝသူ အားငယ်နေတယ်။ ခုက္ခိတဘဝနဲ့ မထိုက်တန်ပါဘူးလေဆို ပြီး မင်းအမေထားရစ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ဘဝကို အရှုံးပေးလိုက် တော့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူနိုင်တဲ့ ခွန်အားလေးနဲ့ မင်းကို လုပ်ကိုင်ကျွေးခဲ့ရှာတာပဲ မဟုတ်လား။ ငါနဲ့ အဝေးပြေးကွင်းမှာ တွေ့ . တော့ ရွာကထွက်တဲ့ ပဲတွေ ၊ နှမ်းတွေ ပွဲစားလုပ်ပြီး လာပို့တာတဲ့။ ချိုင်းထောက်တစ်ဖက်နဲ့ ချွေးဒီးဒီးကျလို့ ။ စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွာ။ အဲဒီ အချိန်ကတည်းက အရက်သမားကြီး ဖြစ် နေပြီထင်တယ်။ အရက်ဆိုင်မှာ ငါ့ကိုခေါ်ပြီး အဲဒီ အကြောင်းတွေ ရင်ဖွင့်သွားတာကွ၊ ငါလည်း မြနန္ဒာကို ပြောပြဖို့ ကြိုး စားပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အချိန်တွေ ကြာလေ မင်းအမေမြနန္ဒာက ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်လေပဲ။ သုံးပွင့်ဆိုင် ရင်နာရတဲ့ ဇာတ်လမ်းကြီးပါကွာ။ ဘယ်သူမှ မမှားခဲ့ဘဲ နဲ့”

ဦးဉာဏ် မချီတင်ကဲရေရွတ်သည်။

သူက ပင့်သက်တစ်ရှိုက်နှင့် မျက်ရည်တွေ ကို သွန်ချပစ်လိုက်၏ ။

ဖေဖေအတွက်၊ မေမေအတွက်၊ သူ့အတွက်။

“မင်းအခု မင်းအဖေ၊ မင်းအမေ ဘယ်သူ့ကို မုန်းနေသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘယ်အချိန်တုန်းကမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမုန်းပါဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်ကျွန် တော် စိတ်တိုင်းမကျတာက သူများ တွေ လောက် အချစ်မခံရလိုပါ။ ဒါဟာ ကံတရားဆိုရင် အဲဒီ ကံတရားကြီးကို ကျွန်တော် မုန်းတယ်”

ဦးဉာဏ်က သက်ပြင်းရှိုက်ကာ မေမေထိုင်နေတဲ့ နေရာလေးကို မေးငေါ့ပြသည်။

“မေမေကိုမှ မမြင်ရတာ ဦးဉာဏ် ဘာကိုပြနေတာလဲ”

“မင်းအမေထိုင်နေတဲ့ဘက်ကို ယုယလေးသွားနေတာကို ပြတာ။ မင်းအမေကို ယုယ အဖော်လုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ မင်းအမေ စိတ်သက်သာတဲ့အ ချိန်အထိ အနားမှာ ယုယလေးရှိနေမှာ ပဲ”

“အဲဒီ ကောင်မလေးက မေမေအပေါ် တကယ်ကောင်းတာလား ဦးဉာဏ်”

မယုံသင်္ကာနှင့် သူမေးတော့ ဦးဉာဏ်က ပြုံး ပြုံး ကြီးနှင့် သူ့ခေါင်းကို ဖတ်ခနဲ လှမ်းပုတ် သည်။

“မင်းက ဘာကို စိုးရိမ်နေတာလဲ။ အဲဒီ ကောင်မလေးကို တော့ မနာလိုမ ဖြစ်နဲ့နော်။ စိတ်သဘောထားလေး ဖြူစင်ပါတယ်။ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ မင်းအမေအလုပ်တွေ ကို ဝိုင်းကူ လုပ်ပေးမှာ ။ အခုတောင် ကျောင်းပိတ်ရက်တွေ ဆိုရင် ပွဲရုံကို လိုက်သွားတတ်တယ်။ ဘာလဲ ကိစ္စ ကတော့ အရေး ကြီးတဲ့ရက်တွေ မှာ မြန်မာ့ကိုယ်တိုင် ရုံးထိုင်မှ ဖြစ်တာ”

“ဦးအုပ်စိုးနဲ့ သူ့သားကြီးကရော”

“သူတို့ ကတော့ သုံးဖို့ဖြုန်းဖို့ လူပိုသက်သက်ပေါ့”

“မြန်မာမှာ သူတို့ရဲ့ ဝင်ကြွေးတွေ ပါလာတယ်ထင်တယ်။ ရေစက်မကုန်သရွေ့ ပေးဆပ် ပေဦးပေါ့ကွာ”

လက်သီးဆုပ်မှာ တင်းခနဲ ဖြစ်လျက် ဦးအုပ်စိုးနှင့် ပိုက်ထွေးမျက်နှာကို
မြင်ယောင်ကာ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

မေမေ့မှာ ဘယ်လိုရန်သူမျိုးမှ မရှိစေရ။

အသက်နှင့်လဲပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မည် ။

မေမေသိသိ၊ မသိသိ။

သူက ဒေါ်မြနန္ဒာရဲ့ သား မဟုတ်ပါလား။

*

အခန်း (၇)

“ဦးဉာဏ် မာမီက ပွဲရုံသွားတော့မယ် ကားအဆင်သင့်လုပ်ထားပါတဲ့”

“ဪ .. အေး အေး ၊ အဆင်သင့်ပဲ ယုယလေး”

ညင်သာသော အသံလေးက မာနမရှိ။ ဦးဉာဏ်ဘေးမှာ ရှိတဲ့သူ့ကိုအပြုံး နှင့်
အသိ အမှတ်ပြုခဲ့ပြီး သူမ ကားအဖြူလေးပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွားသည်။

အရပ်မနိမ့်မမြင့် ကျောလယ်လောက်ရှိတဲ့ ဆံနွယ်တွေ နှင့်
ပိုင်းစက်ကြည်လဲ့နေသော မျက်ဝန်း၊ ရှည်ကော့သော မျက်တောင်များ က
ဝင်းဝါနုဖက်နေသော အသားအရေတို့နှင့် လိုက်ဖက်ကာ ဖြူစင်ရိုးရှင်းသော
အသွင်အပြင်တို့ကို သိသာစေသည်။

“ဦးဉာဏ် ကျွန်တော်ကား ရေဆေးပြီးပြီလား”

“ဪ အေး ။ ဆေးပြီးပြီ မောင်ပိုက်ထွေး”

“ဒီနေ့ လမ်းကြောင်းရှိတယ်။ ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်ရောက် ကားကို
ရေပြန်ဆေးပေးဖို့ မမေ့နဲ့”

လူကြီးကို မခန့်လေးစား မာရေကျောရေပြောသွားတာက ဆွဲထိုးချင်စရာ

တစ်ကိုယ် လုံးဖန်စီပစ္စည်းတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက် ဆံပင်တို့က ထိုးထိုးထောင်ထောင်။

မိုးဖွဲဖွဲကျနေချိန်မှာ မျက်မှန်အမည်းကြီးတပ်လို့ စတိုင်လ်ထုတ်နေခြင်းလား။

မာဒ်တူးကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ပိုက်ထွေးလည်း ထွက်သွားပြန်သည်။

ဟော မေမေ။

နဖူးပြေပြေကို ပြောင်သိမ်းလျက် နောက်က ဆံထုံးမြင့်မြင့်မှာ

စိန်ဆံထိုးတစ်ခုပန်ကာ အပွင့်အခက်တွေ နှင့် လှပလွန်းသော ဝမ်းဆက်ကလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ငွေမင်ရောင် လက်ကိုင်အိတ်ကို လက်တစ်ဖက်မှာ ဟန်ပါပါချိတ်ဆွဲလျက်

ကြွကြွရွရွ လှမ်းလာပုံက ဣန္ဒြေကြီးစွာ ထည့်ဝါးလွန်းသည်။

“ဦးဉာဏ် သူ့ကို လမ်းတွေ ကျွမ်းကျင်မှု ရှိအောင် ခေါ်ခဲ့လိုက်လေ”

ဦးဉာဏ်က ကယျာကယာခေါင်းညိတ်ကာ ကားတံခါးဖွင့်ပေးသည်။

မေမေကားပေါ် ရောက်မှ ဦးဉာဏ်ဘေးက သူထိုင်လိုက်ရသည်။

ဦးဉာဏ်ပြောသမျှ နားထောင်ရင်း ကားဘက်မှန်မှတစ်ဆင့် မေမေမျက်နှာလေးကို တိတ်တဆိတ် ခိုးခိုးကြည့်နေမိသည်။

မေမေ ကတော့ သတိထားမိမှာ တောင် မဟုတ်ပါ။

ငါ့သားလေး ဘယ်အရွယ်ရောက်နေပြီလဲ။ ဘယ်လိုများ နေသလဲဟု ခန့်မှန်းမိမှာ လည်း မဟုတ်။

သံယောဇဉ်တစ်စွန်းတစ်စနှင့် တမ်းတနေလိမ့်မည် ဟုလည်း မထင်။

လုံးဝသတိမရဘဲ နေနိုင်တာက ဒီမှာ ရှိနှင့်နေတဲ့ အနှောင်အဖွဲ့တွေ ကြောင့် များ လား။

“ဦးဉာဏ် ကျွန်မကို ပွဲရုံလိုက်ပို့ပြီးရင် ဦးဉာဏ်တူအတွက် စင်တာတစ်ခုခုမှာ

သင့် တော် တဲ့ အဝတ်အစား လိုက်ဝယ်ပေးလိုက် ဦး။ ကျွန်မရဲ့ ဒရိုင်ဘာလုပ်မယ့်သူက

ဒီလောက် စုတ်ပြတ်ပြတ်ကြီးဆို ဘယ် ဖြစ်မှာလဲ”

သူ့ကိုယ်ပေါ်က ပေရေညစ်ပတ်နေသော အဝတ်အစားတို့ကို ကြည့်၍ မေမေပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပွဲရုံရှေ့အရောက်မှာ ကားပေါ်က မဆင်းသေးပဲ။လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ထောင်တန် အထပ်လိုက်ဆွဲ၍ ဦးဉာဏ်လက်ထဲ ထိုးထည့်သည်။

“ဒါက လခန့်မဆိုင်ဘူး။ ဦးဉာဏ်တူမို့ စေတနာနဲ့ပေးတာ ဦးဉာဏ်လို အလုပ်အပေါ် ကျိုး နွဲ့မှု မရှိ၊ လေးစားမှု မရှိရင်တော့ ခွင့်လွှတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အစစအရာရာကို ဦးဉာဏ် သင်ပေးထားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ မြကလေးစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်လာစေရပါမယ်”

သူ့ကို မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေကြည့်ပြီး မေမေ ပွဲရုံတွင် ဝင်သွားသည်။ ဦးဉာဏ်က ကားလေးကို ရှောခန့်လိုမ့်ထွက်ကာ အနီးစပ်ဆုံး စင်တာတစ်ခုရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်၏ ။ ကားစက်ရပ်လိုက်သော်လည်း ကားအောက်ကိုမဆင်း။ သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ လူလေးမှာ အဝတ်အစား သေသေသပ်သပ်နဲ့ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နေ လိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းအမေ မင်းကို အကဲဖမ်းမိသွားနိုင်တယ်နော်။ မင်းက မင်းအဖေနဲ့ရော မင်းအမေနဲ့ရောဆင်ဆင်တူနေတာကွ”

“နာမည် တူမရှား လူတူမရှားဆိုတာ ရှိပါတယ် ဦးဉာဏ်ရာ၊ မေးလာရင် မင်သေသေနဲ့ အဖေနာမည် လွှဲပြောင်းပြောလိုက်မှာ ပေါ့။ ဒီလောက်ကြီးလည်း မေမေအရေး တယူအလေး ထားမယ် မထင်ပါဘူး။ ဦးဉာဏ် တွေ ပူမနေပါနဲ့။”

“အေးလေ။ မင်း ဖြစ်တယ်ဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့။ အလုပ်ထုတ်ခံရရင် မျိုးဆက်ပြတ် သွားမှာ ။ တစ်ချက်မှ မမှာ စေနဲ့ ငါ့ကောင်”

ဦးဉာဏ် သတိပေးစကားက မေမေ့ကို အကြောက်လွန်နေတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည် ။

သူ ကတော့ မေမေ့ကို မကြောက်ပါ။

အရှိန်အဝါကြီးလွန်းတာကို သိသည်။ စည်းကမ်းကြီးလွန်းပြီး

အနေတည်တာကိုလည်း သိနေ၏ ။

ဒါပေမယ့် မြင်မြင်ချင်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသလို ထင်မှတ်မိတာက သွေးက

စကားပြော တာ ဖြစ်လိမ့်မည် ။ ခွင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မေမေ။

ဖေဖေနှင့်သူ့ကို ချစ်လို့ ထားရစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူယုံကြည်နေပြီ။ ဖေဖေကလည်း

သေ ဆုံးတဲ့အချိန်အထိ မေမေ့ကို မုန်းသွားခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။

သူ့ကို ဖွင့်ပြောမပြခဲ့ပေမယ့် အရက်တွေ အရမ်းမူးတဲ့အချိန်တိုင်း

ငြိမ်သက်သွားပြီး နာမည် တစ်ခုကို တဖွဖွတီးတိုးရေရွတ်လျက်

ငေးငိုင်နေတတ်တာမဟုတ်လား။ ထိုအချိန်က သေဆုံးသွားတဲ့ မေမေ့ကို

တမ်းတနေခဲ့သည်ဟုသာ သူသိထားခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ဥပေက္ခာပြုစိမ်းကားရက်သည့် မေမေ့အချစ်တွေ ကို

တောင့်တနေခဲ့တာ ပဲ။

ထိုမျှော်လင့်ချက်တွေ နှင့် ဒုက္ခိတဘဝ၊ အရက်သမားကြီး ဘဝရဲ့ နေဝင်ချိန်တွေ

ကို မေမေ ခုချိန်ထိ မသိသေး။ သိသွားခဲ့လျှင် မေမေ ဘယ်လိုခံစားရမှာ လဲ။ စိတ်မကောင်း

ဖြစ်ရုံ ပဲလား။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမလား။ သူ့ကိုရော သား တစ်ယောက် အ ဖြစ်

အသိအမှတ်ပြုပါ့မ လား။

“မင်းဒီအိမ်ကြီးမှာ နေချင်တယ်ဆိုရင် မြနန္ဒာရဲ့ သားအ ဖြစ် ဘယ်တော့မှ

မသိစေနဲ့။ မြနန္ဒာလည်း လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ အမွေလိုချင်လို့ လူလုံးထွက်ပြတယ်လို့

ထင်ကြမှာ ”

ဦးဉာဏ်က ထိုသို့ သတိပေးထားသည်။

“သူတို့ ထင်သလို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခုခံကာကွယ်ဖို့ မင်းမှာ ဘယ်လိုကြွယ်ဝမှု မျှ
: မှ မရှိတာ အမြဲတမ်းသတိရနေပါ”ဟုလည်း ပြော၏ ။

တကယ်လည်း သူက ပစ္စည်းမဲ့ မေတ္တာငတ်နေတဲ့ကောင်ပါ။ ဘာကိုမှ
မမတ်မောပါဘူး။ မေမေမေတ္တာရိပ်ကိုပဲ ခိုလှုံချင်တာပါဟု ပြောလျှင်ရော ဘယ်သူက
ယုံကြည်ပေးမှာ လဲ။

မိုးမြေစကြဝဠာအားလုံးကို တိုင်တည်လိုက်ချင်သည်။

မေမေ့ကိုပဲခွင်းချစ်တာပါ။

*